

Abstrakt

Práce se zabývá vybranými sebevlastnickými přístupy k interrupci a sebevraždě. Vychází z pozorování, že v těchto dvou oblastech je argumentace založená na předpokladu sebevlastnictví poměrně rozšířená. Klade si otázku, do jaké míry jsou tyto přístupy adekvátní, tj. do jaké míry odpovídají skutečným životním situacím. Způsob, jak posuzovat adekvátnost, navrhuje v návaznosti na Margaret Olivii Littlovou. Sebevlastnický přístup k interrupci je následně na konkrétních příkladech ukázán jako neadekvátní. Práce se dále zaměřuje na libertariánský přístup k otázce práva na konsenzuální zabítí. Na článku Petera Vallentyna ukazuje, že sebevlastnická obhajoba tohoto práva nemusí být dostatečná. V této souvislosti se věnuje vztahu mezi sebevlastnictvím a autonomií. Ukazuje, že se na nich zakládají dvě samostatné argumentační strategie, kterými lze obhajovat jedincova práva.